

[Hanne Thanning Jacobsen]

ikke sagt noget som helst om masser af kroner til seminariet.

Men årsagen til at vi ønsker denne debat, er, at også dette område er et hovsaområde, hvor der hvert år sker nogle ting, som gør, at der ikke kan laves langsigtet arbejde på seminarierne, og at det får indflydelse – som jeg prøvede at sige før – på seminariernes miljø og på arbejds-glæden hos de ansatte. Det gør, at man er nødt til også fra regeringens side at prøve at lægge nogle planer frem for nogle år ad gangen for at få genskabt den arbejds glæde, man altid selv siger så store og fine ord om ude i de offentlige forsamlinger. Det er nemlig de ord, jeg har hørt fra de konservative ordførere, når vi holder møder sammen.

(Kort bemærkning).

Kirkegaard (KF):

Jeg forstod på fru Hanne Thanning Jacobsen, at debatten var rejst, fordi man ønskede en redegørelse for de spørgsmål om seminariesituationen, der blev afgjort i øjeblikket.

Må jeg gøre opmærksom på, at der også er andre muligheder for at få en sådan redegørelse end en forespørgselsdebat. Jeg mener, at det spørgsmål passende kunne have været klaret i form af et samråd i Uddannelsesudvalget.

Ebba Strange (SF):

Jeg skal sige tak for det gode råd fra hr. Kirkegaard til fru Hanne Thanning Jacobsen. Vi er faktisk nogle, der ikke sidder i Uddannelsesudvalget, og det kunne jo være, at der også var om ikke en stor så dog en lille del af offentligheden, som var interesseret i, hvad det er, der foregår på dette område. Hvis vi skal have løftet sløret, er det her, debatten skal foregå, og ikke under et samråd i Uddannelsesudvalget. Det er såmænd en af grundene til, at vi har rejst debatten som en forespørgselsdebat og ikke som et samråd i Uddannelsesudvalget.

Vi har – inspireret af den situation, som undervisningsministeren beskrev – haft nogle diskussioner i SF's folketingsgruppe om, hvad der egentlig foregår, og hvordan det foregår. Det vil vi da godt vide noget om og på en sådan måde, at offentligheden også kan få noget at vide om det ved at slå tilbage i Folketingets forhandlinger. Det kan offentligheden, når dagen er overstået. Man kan slå tilbage i Folketingets forhandlinger og med stor interesse læse det magtfulde svar, vi fik fra undervisningsministeren.

Undervisningsministeren svarede nemlig ikke med et ord på, hvad han havde af planer om nedlæggelser og besparelser inden for pædagogseminarierne. Vi fik en solstrålehistorie. Undervisningsministeren indrømmede jo, at det ikke var kreativitet og smidighed i Undervisningsministeriet, der gjorde, at sagen endte, som den gjorde, men at det var kreativitet og smidighed hos de pågældende seminarier. Det fik de så ros for. Det glæder de sig sikkert over, men andet fik vi ikke at vide. Derefter fik vi nogle kryptiske bemærkninger om, at der stadig er for mange og for små seminarier i hovedstadsområdet. Javel så! Hvad er det så for planer, ministeren har om at nedlægge små seminarier i hovedstadsområdet? Det ville måske have interesse, hvis man overhovedet skal forestille sig, at der laves noget, der ligner planlægning, på dette område.

Ministeren sagde også, at de historiske grunde til, at der eksisterer seminarier, har ingen kvalitet hæftet på sig i dag. Altså: Jeg bliver jo ked af det, hr. minister, ikke blot på egne, men da også på ministerens vegne. Jeg troede, ministeren gik ind for – sådan historisk – at der var en vis kvalitet i historien. Et af de seminarier, som ministeren faktisk var ved at slagte, er et af de ældste, det er sikkert og vist; det er 60 år gammelt i år. Det har samtidig haft den kvalitet, at det har været et af de seminarier, der i højeste grad har været med til at åbne befolkningens øjne for de tidlige barndomsårs betydning, og det har stadig væk været et seminarium i udvikling på den måde, at det har forstået at kombinere de traditioner, det havde, med den nye tids udfordring, som møder børn og unge. Da det var blevet tvangsforflyttet til Vesterbro, tog det den udfordring op og sagde: O.k., nu har vi et seminarium liggende midt i et københavnsk arbejderkvarter; den situation burde vi måske kunne bruge til at åbne seminariet for den arbejderbefolkning, som til syvende og sidst er brugerne af de daginstitutioner, som vi uddanner folk til. Men jeg synes, det er en besynderlig argumentation, ministeren kommer med, når han siger, at de historiske grunde har ingen kvalitet. Jeg synes, det er helt besynderligt at skulle høre den fra en undervisningsminister, der hedder Bertel Haarder.

Så var ministeren også inde på, at når man skal have et stigende antal spor, gør det det lettere at forstå, at seminarier skal lukkes. Den lo-